

Bidden in vertrouwen

Mijn God,

Om met U te spreken
en bij U mijn vreugde te vinden.
Ik moet mijn stem niet verheffen
om met U te praten.
Al fluisterde ik heel zacht,
Gij hoort me al: want Gij zijt in mij,
Ik draag U in mijn hart.

Om U te zoeken,
heb ik geen vleugels nodig.
Ik heb me enkel stil te houden, in
mezelf te kijken,
me niet te verwijderen
van een zo hoge Gast.

Als bij mijn broer,
mijn beste vriend,
mag ik bij U vertoeven,
U zeggen wat mij kwelt,
U vragen mij te helpen:
Ik weet
dat Gij mijn God en vader zijt
en ik - hoe onwaardig ook -
Uw kind.

Teresa van Avila

Meditatieve viering in de cyclus

“Laat ons bidden”

4 december 2022
De Zwanenhof - Zenderen

Mededelingen Inzingen Stilte

Binnenkomst met klanken van de midwinterhoorn – ‘de oale roop’

Aansteken van de kaarsen van de adventskrans

Openingslied: AANHEF 4 Onstilbare tonen

muziek: Tom Löwenthal tekst: Huub Oosterhuis

Woord van welkom en inleiding op het thema

Tekst van de inleiding : Lukas : 2: 15-21

Toen de engelen waren teruggegaan naar de hemel, zeiden de herders tegen elkaar: 'Laten we naar Betlehem gaan om met eigen ogen te zien wat er gebeurd is en wat de Heer ons bekend heeft gemaakt.' Ze gingen meteen op weg, en troffen Maria aan en Jozef en het kind dat in de voederbak lag. Toen ze het kind zagen, vertelden ze wat hun over dat kind was gezegd. Allen die het hoorden stonden verbaasd over wat de herders tegen hen zeiden, maar Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en bleef erover nadenken.

De herders gingen terug, terwijl ze God loofden en prezen.

Maar een van de herders had gezien hoe Maria de stukken bijeen zocht in haar hart. Het stuk van de herders, en dat van de engelen en het stuk van alle mensen die verwonderd waren.

Toen hij terugging moest hij onderweg aan Maria denken.

Hij draaide zich om, keerde op zijn schreden terug en vond haar in de stal met het kind, verder was er niemand

“Ben je teruggekomen?”, zei ze

“Ja”, zei hij, “ik zag je denken met je hart”.

Zij zei niets.

De herder zei :” Het liet me niet los, daarom kwam ik terug”

Zij keek naar het kind en zei: ”Ik begrijp het niet. Het is toch ook mijn kind? Iedereen bemoeit zich er mee maar gaat dan weg “ .

“ Maar jij kwam terug “

“Mijn vader “, zei hij, “leerde me dat je altijd terug moet keren als je iets niet begrepen hebt”

“En wat begreep je dan niet?”

“Je zat er zo stil bij ,een hoop volk om je heen. En soms keek je man ongelukkig. Dat begreep ik niet.”

Maria zei zacht : “Je hebt het gezien aan ons. Er is iets met dit kind.”

“ Mijn nicht heeft me dat ook al gezegd.”

Toen zei de herder, net zo zacht: “Met mijn kind was ook iets”

“ Wat dan?” vroeg zij

Toonloos zei hij :” Het werd ziek en ging dood .Sindsdien zijn alle kinderen voor mij een teken.”

Ze zag hem aan. Toen zei ze :“ Streel hem maar; en denk aan je kind”

Hij legde zijn hand op het kleine hoofdje en streelde het.

Het sliep rustig door onder zijn ruwe hand.

Maar de wond in zijn hart ging dicht .

Maria zag het aan; hoe hij zijn hand legde op het kleine hoofdje en het streelde ,en hoe zijn ziel genas.

En in haar hart rees het eerste begripen.

Uit : Andriessen, Herman - En God wachtte

Hoofdstuk : De herder en het kind

Lied: TLK 646 Zie mijn mensen

muziek: Jan Raas tekst: Henk Jongerius

1^e lezing: Lucas 1, 45-55 *(uit de bijbel in gewone taal)*

Jij bent gezegend, Maria.
Want jij geloofde dat God zou doen wat de engel je vertelde.
Toen zei Maria:
Ik geef alle eer aan God.
Ik juich voor hem,
hij is mijn redder.
Hij koos mij uit,
mij, een heel gewoon meisje.
Nu zal iedereen over mij zeggen:
'Zij is gezegend.'
Want God, die machtig is en heilig,
heeft iets geweldigs met mij gedaan.
Aan mensen die naar hem luisteren,
geeft hij zijn liefde, nu en altijd.

God heeft zijn kracht laten zien:
Trotse mensen jaagt hij weg,
en koningen pakt hij hun macht af.
Maar gewone mensen maakt hij belangrijk.
Arme mensen geeft hij veel,
maar rijke mensen krijgen niets.
God is zijn liefde voor Israël niet vergeten.
Daarom helpt hij zijn volk.
Dat had hij al beloofd aan onze voorouders,
aan Abraham en aan iedereen die na hem kwam.

Instrumentaal intermezzo

2^e lezing: fragment uit "De nagelaten geschriften" ETTY HILLESUM 1941 – 1943

Zondagochtendgebed [12 Juli 1942]
Het zijn bange tijden, mijn God. Vannacht was het voor het eerst,
dat ik met brandende ogen, slapeloos in het donker lag en er vele
beelden van menselijk lijden langs me trokken.
Ja, mijn God, aan de omstandigheden schijn jij niet al te veel te kunnen doen,
ze horen nu eenmaal ook bij dit leven. Ik roep je er ook niet voor ter
verantwoording,
jij mag daar later ons voor ter verantwoording roepen.

Haast met iedere hartslag wordt het me duidelijker:
dat jij ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en dat we de
woning in ons, waar jij huist, tot het laatste toe moeten verdedigen.

Er zijn mensen, het is heus waar, die nog op het laatste ogenblik stofzuigers in
veiligheid brengen en zilveren vorken en lepels, in plaats van jou, mijn God.
En er zijn mensen, die hun lichamen in veiligheid willen brengen,
die alleen nog maar behuizingen zijn voor duizend angsten en verbitteringen.
En ze zeggen: Mij zullen ze niet in hun klauwen krijgen.

En ze vergeten, dat men in niemands klauwen is, als men in jouw armen is.

Ik begin alweer wat rustiger te worden mijn God, door dit gesprek met jou. Ik zal in de naaste toekomst nog heel veel gesprekken met je houden en je op die manier verhinderen van me weg te vluchten. Je zult ook nog wel eens schrale tijden in mij beleven, mijn God, niet zo krachtig gevoed door mijn vertrouwen, maar geloof me, ik zal voor je blijven werken en ik zal je trouw blijven en je niet verjagen van mijn terrein. En dit is het enige, wat we in deze tijd kunnen redden en ook het enige, waar het op aankomt: een stukje van jou in onszelf, God.

Meditatieve stilte

3^e lezing: Hebreëën 11, 1-3 (NBV)

Het geloof legt de grondslag voor alles waarop we hopen, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien. Om hun geloof werden de mensen uit vroeger tijden geprezen. Door geloof komen we tot het inzicht dat de wereld door het woord van God geordend is, dat dus het zichtbare is ontstaan uit het niet-zichtbare.

Lied: DHVM 8 Jij, nog naamloze (PP 171)

muziek: Antoine Oomen tekst: Huub Oosterhuis

Overweging

“Vertrouwen komt te voet en gaat te paard”, een spreekwoord dat je misschien tot je teleurstelling of met verdriet hebt ervaren in je leven.

Het begrip vertrouwen heeft de laatste jaren stukje bij beetje moeten afleggen tegen wantrouwen. Onze samenleving staat er bol van. Polarisatie, je afzetten, achterdocht en angstcultuur in ons land.

Stukken, meningen die niet in elkaar te schuiven zijn tot een samenhangend geheel. Hoeveel parlementaire onderzoeken er ook georganiseerd worden, hoe er ook met geld geschoven wordt. Het wantrouwen blijft.

Een gevoel van algemeen onbehagen in de samenleving dat ook doorsijpelt in de kieren van ons eigen hart.

We zongen :

zie mijn mensen, zie hun handen

vol van het verlangen branden .

om gemeenschap op te bouwen maar hun harten niet vertrouwen

wees met mededogen om hen bewogen

Vandaag hebben we de 2e kaars in de adventskrans aangestoken. Vier weken van voorbereiden op de geboorte van een kind dat samen met alle mensen van goede wil een vredesrijk wil bouwen op deze aarde.

Ja heus, ieder jaar weer proberen we ons te verhouden tot dit verlangen, deze droom. Advent, een tijd van inkeer en hoop. Maar hoop en verlangen kunnen alleen een basis hebben als er ergens ook een glimp van vertrouwen is. Hebben we die basis?

Het thema van deze viering is “Bidden in vertrouwen.”

Je zou denken “bidden om vertrouwen” is al heel wat.

Maar nee, het gaat er om dat jij vanuit je hart jezelf durft toe te vertrouwen aan het Goede, aan God. Het initiatief ligt bij ons zelf.

Bij de voorbereiding van deze viering verkenden we in persoonlijke ervaringen en ontmoetingen het begrip vertrouwen. En het is dan goed om te merken dat dan onderling vertrouwen groeit en leidt tot zinvolle gesprekken.

Hoop, verlangen en vertrouwen zijn begrippen die in elkaar overlopen of dicht bij elkaar staan, maar toch elk een andere lading hebben. Hoop is verlangen naar de goede afloop. Vertrouwen is overgave, ongeacht wat je zal overkomen.

Overgave, best een moeilijk begrip. Wat gebeurt er met mij, als ik me overgeef ?

Zo zullen de mensen in Oekraïne ook wellicht moeite hebben met vertrouwen, maar ze houden het vol omdat ze weten en voelen dat het de moeite waard is. President Zelensky zei het zo : “ Dan zal het licht van het donker winnen en het leven van de dood.”

Vertrouwen kan ook een basaal gevoel zijn dat geen specifieke lading of verwachting hoeft te hebben. Ondanks het feit dat de toekomst onzeker is, door naderende dood of ander onheil, toch een groeiend vertrouwen bespeuren.

Je vertrouwen kan gevoed worden door tijd, door ontmoeting met andere mensen en durf om je eigen kwetsbaarheid te onderzoeken. Kwetsbaarheid over en weer met anderen delen en dan vertrouwen ervaren.

Bidden is delen met God en je daar ook kwetsbaar durven opstellen.

Vertrouwen is een proces, een reis naar binnen en ontdekken wat al aanwezig is op de bodem van mijn ziel en me daar aan toevertrouwen.

Maria zegt ,als de engel haar vertelt dat ze zwanger zal worden, “De Heer wil ik dienen. Laat er gebeuren wat u hebt gezegd”

Een eerste reactie van aanvaarding dat later uitmondt in het Magnificat.

Het kind is er nog niet maar het komt. Blijdschap om de zwangerschap en het toekomstperspectief .

Maar als het kind er eenmaal is, wordt ze geconfronteerd met de consequenties.

Wat gebeurt er allemaal met haar, haar man, dit kind ? Hoe gaat die zo veelbelovende toekomst er echt uit zien ?

Ze bewaarde de woorden van de engel en de herders in haar hart en bleef er over nadenken. Ook later als de 12 jarige Jezus zijn ouders wijst op zijn goddelijke opdracht staat er : “ Zijn moeder sloot alles wat er gebeurd was in haar hart “

Niet achteloos leven, maar de stukken van ervaringen rond tekortkomingen, angst maar ook liefde en verlangen zo schikken in je hart dat het helder voor je wordt hoe je de toekomst tegemoet wil treden in vertrouwen

Etty Hillesum ziet om zich heen wat er gebeurt met de joodse mensen.

Er zijn gevoelens van angst en onmacht. Is er nog hoop en toekomst voor haar en alle die mensen die worden afgevoerd?.

Dan gaat ze in gesprek met God, die aanwezig is op de bodem van haar hart

“ Ik zal in de naaste toekomst nog heel veel gesprekken met je houden en je op die manier verhinderen van me weg te vluchten. Je zult ook nog wel eens schrale tijden in mij beleven, mijn God, niet zo krachtig gevoed door mijn vertrouwen, maar geloof me, ik zal voor je blijven werken en ik zal je trouw blijven en je niet verjagen van mijn terrein.

En dit is het enige, wat we in deze tijd kunnen redden en ook het enige, waar het op aankomt: een stukje van jou in onszelf, God.”

Twee vrouwen die durven af te dalen naar wat er in hun hart leeft. Ze zien de brokstukken van twijfel, angst en onzekerheid ,maar ook vinden ze daar de trouw en vertrouwen dat er is en die je mag aanvaarden in overgave,
Ons hart ligt ook vaak in stukken net als bij Maria en Etty.

We passen en meten om er een geheel van te maken, maar er zitten rafelrandjes aan en er zijn kloven waardoor het niet lukt.

We willen zo graag vertrouwen dat het goed komt met de wereld, met de mensheid en met ons zelf.

Maar trauma, ongeloof, rationaliteit en angst voor honger, voor geweld, eenzaamheid en uiteindelijk de dood, staat de heelheid in de weg.

Die angst mag er zijn, maar het besef dat er diep in ons een stukje van God is, maakt dat de angst verandert in vertrouwen, de benauwdheid in ruimte.

Ruimte om niet oordelen over jezelf en de ander maar elkaar vertrouwen geven.

Op zoek gaan wat maakt dat je vertrouwen de moeite waard maakt.

Wat doet mij leven, waar wordt ik echt gelukkig van? Door wat je raakt in de natuur, een viering, muziek gedicht of iets in en door je medemens .

Intrinsieke motivatie is de enige weg naar verandering ten goede. Daar roept Advent toe op. Het is een weg die afgelegd wordt door te kuieren met God, door te bidden in geloof en ongeloof en door het bidden met aandacht te integreren in je dagelijks doen en laten. Wegen die leiden naar het hart en daar God aantreffen waarmee je in gesprek gaat en blijft .

Het geloof/vertrouwen legt de grondslag voor alles waarop we hopen, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.

Zo kom je uiteindelijk bij het bidden in vertrouwen

Vertrouwen sijpelt tussen de stukken in je ziel en lijmt het tot een geheel van uiteindelijk overgave en vrede. Dat geeft kracht en je trekt je al het negatieve niet meer zo aan, of liever gezegd; het negatieve, de angst ,het kwaad kan moeilijk vat op je krijgen. Omdat er rust en ruimte is gekomen. Advent, een tijd om van binnen uit te ervaren “ Van U is de toekomst, kome wat komt “
Amen.

Lied: TLK 560 Vertrouwd

muziek: Emma Elbe tekst: Mariëtte Harinck

Collecte + Instrumentaal intermezzo

Voorbeden

Goede God,

We bidden om vertrouwen in u,

als het tegen zit,

als de omstandigheden zwaar zijn,

als we op de proef gesteld worden.

Dat we er op mogen vertrouwen dat u ons nabij bent.

In dat vertrouwen bidden we u

om vrede,

om voorspoed,

om genezing.
Dat we uw nabijheid mogen ervaren.

Acclamatie TLK 595 Wek mijn zachtheid weer (PP 6)

muziek: Antoine Oomen tekst: Huub Oosterhuis

Goede God,
Laten we ons vertrouwen in u met elkaar delen
Persoonlijke intenties

Acclamatie

Laten we bidden:
Voor jou, die niet kunt praten over je gelittekende ziel.
Voor jou, die niet het masker van de onverschilligheid durft af te leggen.
Voor jou, die het opdelven is verleerd.
Voor jou, die zich niet laat vinden.
Voor jou, die alleen nog maar wanhoop voelt.
Voor jou, die hartstochtelijk verlangd om te mogen zijn.
Voor jou, die zich pantsert in bitterheid.
Voor jou, die geen tranen meer heeft.
Voor jou, die is vergeten hoe te dromen.
Voor jou, die ten onder gaat aan schaamte.
Laten we dankbaar zijn voor elkáár,
Jullie die mij, ik maken; wij die jou, jou maken.
Laten we dankbaar zijn voor het Licht óm ons heen.
Laten we dankbaar zijn voor het Licht dat ín ons huist,
Dat Licht dat ons vertrouwen voedt.

Onze Vader TLK 404

muziek: Antoine Oomen tekst: Huub Oosterhuis

Vredeswens

Zending en zegen

Slotlied TLK 135 God mag weten

muziek: Fokke de Vries tekst: Hein Stufkens

Deze viering werd voorbereid door: Leonie Otten, Victor Schmidt, Marius ter Ellen en Mieke Spijker i.s.m. voorganger Pauline Kramer.

*

U zingt samen met het Twents Liturgiekoor onder leiding van Bram van der Beek.
Jos Beunders, piano; Vincent Kuipers, gitaar; Marion Rohaan, dwarsfluit;

*

Liturgisch bloemstuk en adventskrans: Gine Silderhuis

*

Na afloop van de viering bent u van harte welkom in de tuinzaal om onder genot van een kopje koffie of thee nog na te praten.

Hier vindt u ook de 'flap' (flipover) waarop u zich kunt opgeven als u mee wilt helpen met het voorbereiden van een viering.

*

Voor meer informatie en uw reactie op de viering kunt u terecht op onze website:

www.zwanenhofviering.nl.

De teksten van de viering kunt u vinden onder 'archief'. U kunt zich op de website tevens aanmelden voor de nieuwsbrief. Hierin houden we u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.

U kunt financieel bijdragen aan het voortbestaan van de Zwanenhofvieringen door middel van een eenmalige of periodieke betaling op:

NL94 TRIO 0254 854400 t.n.v. Stichting Zwanenhofviering o.v.v. Donatie vieringen.

*

Collecteproject Noodopvang Dakloze Asielzoekers.

Wist u dat ons ANBI-nummer is RSIN 8137 85 704 (voor de belastingaftrek kan dat van belang zijn)?

Op verzoek plaatsen we ons IBAN-nummer:

NL23 RABO 0309 429447 t.n.v. Noodopvang Dakloze Asielzoekers te Borne.